

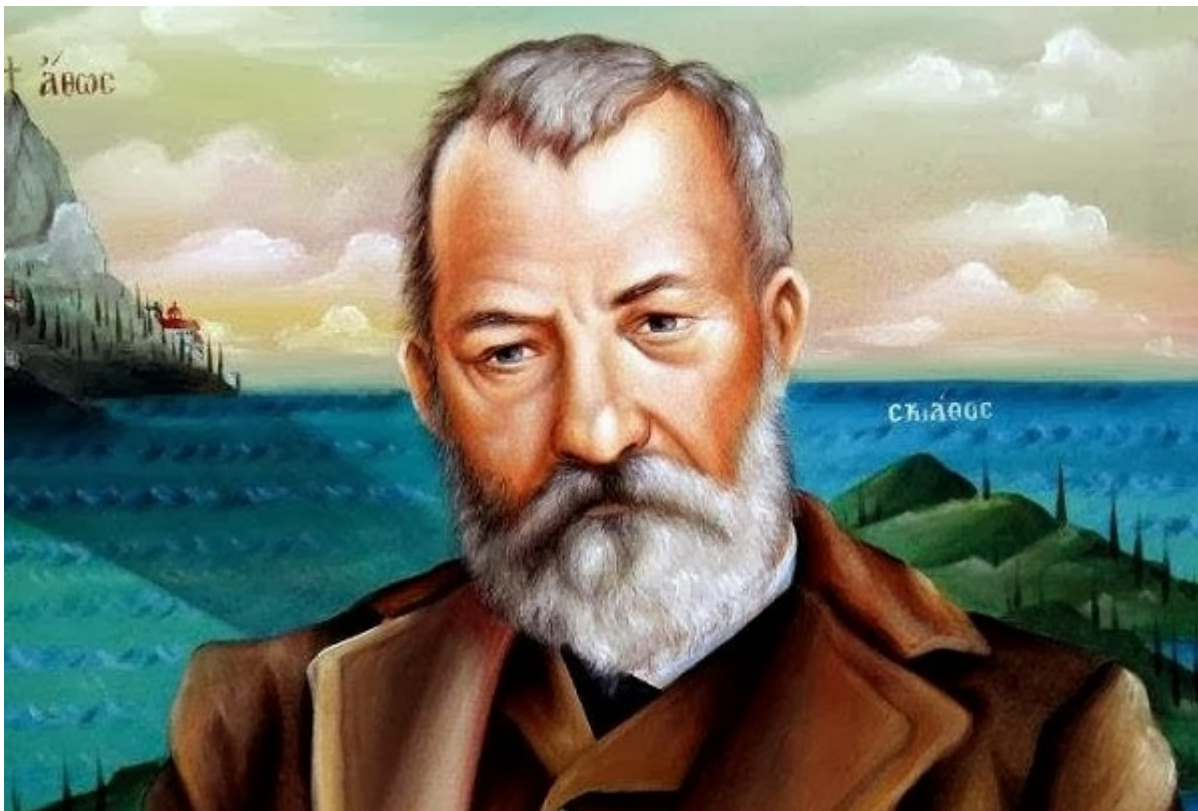
3 Ιανουαρίου, μνήμη του αγίου των Ελληνικών Γραμμάτων Αλεξάνδρου Παπαδιαμάντη (Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

[/ Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Ο μεγάλος Σκιαθίτης λογοτέχνης Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης, ο λογοτέχνης που συγκινεί όλους μας διαχρονικά, έζησε την εκούσια φτώχεια για να μπορέσει να τραγουδήσει με την πέννα του τα πάθια και τους ατέλειωτους καημούς του κόσμου. Πόσο μας αναπαύει και σήμερα στις δύσκολες ημέρες που περνάμε ως έθνος, ως κοινωνία με τα έργα του που μυροβλύζουν αγιότητα!

Στα Παπαδιαμαντικά κείμενα προβάλλεται ο λαός του Θεού, που πορεύεται μέσα στην κοσμική ματαιότητα, για να κάνει τον κόσμο Εκκλησία, για να θεώσει τον άνθρωπο. Καταγράφει τα πάθια και τους καημούς, που δεν έχουν τελειωμό. Και με

την καταγραφή αυτή ο ίδιος ο συγγραφέας δε μένει απαθής, αλλά συγκλονίζεται απ' αυτά, που γίνονται και δικά του πάθη, αφού ζει βιωματικά την Εκκλησία. Σ' αυτήν όλοι έχουν τη θέση τους και όλοι καταξιώνονται, όταν αγωνίζονται για την απόκτηση της αρετής. Το μεγάλο μυστήριο που ιερουργείται στα κείμενα του Παπαδιαμάντη είναι η μεταμόρφωση των ανθρώπων του κόσμου και της ανθρώπινης κοινωνίας σε ευχαριστιακή σύναξη και θεανθρώπινη κοινότητα. Ίσως μονάχα το λογοτεχνικό χάρισμα και η συνέπεια της ζωής του κυρ Αλέξανδρου, που συνδύαζε αγωνιστικό πνεύμα, ταπείνωση και θείο φωτισμό, μπορούν να καταγράψουν και να φανερώσουν αυτή τη μεγάλη δυνατότητα της αγιότητας, το πώς, δηλαδή, ένας κόσμος πεπερασμένος γίνεται αιώνιος και μια κοινωνία πόνου και δακρύων μεταβάλλεται σε ευχαριστιακή κοινότητα αγιωσύνης.

Οσιακό τέλος

Το νησί του έθελγε τον κυρ-Αλέξανδρο. Έτσι έφυγε για τη Σκιάθο, όπου έγραψε τα όψιμα διηγήματά του και πέρασε τις τελευταίες στιγμές του επίγειου βίου του ήρεμα και απλά γνωρίζοντας ότι ο «καιρός της αυτού αναλύσεως εφέστηκε» (Β Τιμοθ. δ 6). Ο νους του μέχρι την τελευταία του στιγμή ήταν αφιερωμένος στο Θεό. Κοιμήθηκε εξομολογημένος και χριστοφόρος. Πριν παραδώσει την ψυχή του στα χέρια του Κυρίου μας προσευχήθηκε και με ταπείνωση και κατάνυξη έψαλλε με πόνο το δοξαστικό της Παραμονής των Θεοφανείων, «Την χείρα σου την αψαμένην την ακήρατον Κορυφήν του Δεσπότου, μεθ ης και δακτύλω αυτόν ημίν καθυπέδειξας, έπαρον υπέρ ημών προς αυτόν, Βαπτιστά, ως παρρησίαν έχων πολλήν». Το Ορθόδοξο τέλος του ήταν μια ακόμη απόδειξη της ζωής του και της βιωματικής του Ορθοδόξου παραδόσεως. Η Αγία του ψυχή φτερούγησε, για να τη στεφανώσει ο Χριστός μας, του οποίου την πτωχεία αγάπησε, και να τον εισαγάγει στην ουράνια Βασιλεία Του, «ένθα ουκ έστι πόνος, ου λύπη ου στεναγμός, αλλά ζωή ατελεύτητος». Ήταν δύο η ώρα μετά τα μεσάνυκτα, ξημερώνοντας η τρίτη Ιανουαρίου του 1911. Ο Φτωχός Άγιος, στο ομώνυμο διήγημά του έζησε στις ερημιές της Σκιάθου, ενώ ο φτωχός Παπαδιαμάντης έζησε στην πολυάνθρωπη έρημο της Αθήνας. Η γη της Σκιάθου μυρόβλυσε εκεί που δέχθηκε το σκήνωμα του Φτωχού Αγίου. Η πνευματική γη της Ελλάδος μοσχοβόλησε με τα λογοτεχνικά κείμενα του φτωχού κυρ Αλέξανδρου. Αυτού που αν δεν πέθαινε από ασθένεια, το κρύο εκείνο γενναριάτικο ξημέρωμα στη Σκιάθο, θα πέθαινε από πείνα, γιατί αυτή είναι η κοινή μοίρα αυτών που θέλουν να ζουν τη ζωή του Χριστού, τη ζωή της ευσεβείας και της χρηστοηθείας.